

R.M. Mc Cheyne

KAN EEN VROUW VERGETEN

“Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten.” (Jesaja 49 : 14, 15).

Deze woorden zijn allereerst van toepassing op Gods oude volk, de Joden. Ik geloof dat, vóór zij zich eenmaal bekeren, hun ogen zullen geopend worden om hun zonde en ellende te zien. Zij zullen Hem zien, in Wie zij gestoken hebben, en rouw bedrijven. Wanneer zij de heerlijke aanbiedingen van de genade zullen vernemen, zullen zij ze niet kunnen geloven: Sion zal zeggen: *de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten.* Maar God zal antwoorden, dat, in weerwil van al hun bedreven zonden en ongerechtigheden, Hij hen nochtans zal liefhebben en hun God zijn: „Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haar buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten.” Deze woorden behelzen een waarheid voor alle gelovigen.

1. *Laat ons die tijden nagaan waarin de gelovigen menen dat zij verlaten zijn.*

1. In tijden van grote droefheid. Zo was het met Naomi. Zij had haar lieve man en haar beide zonen in het land van Moab verloren. En nu, toen zij wederkeerde en te Bethlehem inkwam, werd de hele stad over haar beroerd en zij zeiden: „Is dit Naomi? Maar zij zeide tot henlieden: Noemt mij niet Naomi, noemt mij Mara, want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan. Vol toog ik weg, maar ledig heeft mij de Heere doen wederkeren; waarom zou u mij Naomi noemen, daar de Heere tegen mij getuigt en de Almachtige mij kwaad aangedaan heeft?” Zo was het met Hizkia. Toen de Heere tot hem zeide: „Geef bevel aan uw huis, want u zult sterven, en niet leven, keerde Hizkia zijn aangezicht om naar de wand, en hij bad tot de Heere en Hizkia weende gans zeer. Gelijk een kraai of zwaluw zo piepte ik, ik kirde als een duif, mijn ogen verhieven zich omhoog; o Heere! ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg.”

Zo ging het met Job. Toen Job zijn kudde en zijn herders op een dag verloor, toen zijn lichamelijke gezondheid verwoest was en hij in het midden van de as neerzat, toen opende Job zijn mond en vervloekte zijn dag: „De dag verga waarin ik geboren ben.

Waarom geeft Hij de ellendigen het licht en het leven de bitterlijk bedroefden van gemoed? Och, of mijn begeerte kwam, en dat God mijn verwachting gaf en dat het Gode beliefd, dat Hij mij verbrijzelde, Zijn hand losliet, en een einde met mij maakte.” (Job 3 en 6).

Och! het is een treurige zaak, wanneer een ziel onder de kastijdingen Gods zucht. Zij hadden tot doel u sterker tot Christus te drijven, tot groter blijdschap in God. Bezwijk niet wanneer u van Hem gekastijd wordt. Wanneer een ziel tot Christus komt, verwacht zij hemelwaarts geleid te worden langs een groene, begane weg, zonder een doorn. Integendeel, zijn weg leidt in duisternis, armoede staart hem in het aangezicht, hij wordt kinderloos, of vervolging verbittert zijn leven, en thans gedenkt zijn ziel aan de alsem en de gal. Hij vergeet dat liefde en wijsheid hem bestieren. Hij zegt: ‘ik ben de man, die bitterheid heeft gezien. De Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten’.

2. Wanneer zij in zonden gevallen zijn. Zolang als een gelovige ootmoedig met zijn God wandelt, is zijn ziel in vrede. De kaars des Heeren schijnt op zijn hand. Hij wandelt in het licht en het bloed van Jezus Christus, de Zoon van God, reinigt hem van alle zonden. Maar in het ogenblik dat het ongeloof hem bekruipt, zondigt hij, en even, als David, valt hij zeer diep. Een gelovige valt gewoonlijk dieper dan de wereld: hij valt in de duisternis.

Toen Adam viel, werd hij bevreesd en hij verborg zich voor het aangezicht van de Heere God, in het midden van het geboomte des hofs en maakte zich schorten van boombladeren. Helaas! als een gelovige valt, wordt hij ook bevreesd. Hij verbergt zich voor het aangezicht Gods. Dan heeft hij geen goed geweten, hij vreest God te ontmoeten, hij verkeert niet graag in het huis des gebeds, zijn hart is vol argwaan. Hij zegt tot zichzelf: Indien ik een kind van God geweest was, zou de Heere mij dan overgegeven hebben aan de lusten mijns harten? Hij weigert terug te keren. „Er is geen hoop, nee, want ik heb de vreemden liefgehad en ben hen nagegaan.” Hoewel God voor de zondaar nooit een woestijn of een land van duisternis geweest is, nochtans zegt hij: „Wij zijn meesters; wij willen niet meer tot U komen.” „De Heere heeft mij verlaten en mijn Heere heeft mij vergeten.” ach! dit is de bitterste soort van verlatenheid. Als u geloof en een goed geweten wegwerpt, zult u schipbreuk lijden.

3. In een tijd van verlatenheid. Als God van de ziel eens gelovigen terugtrekt, is zij in de verlatenheid; dan gevoelt zij dat God afwezig is. De wereld weet hier niets van en nochtans is het waar. God openbaart zich op andere wijze aan de Zijnen dan aan de wereld: „De verborgenheid des Heeren is voor degenen die Hem vrezen en Zijn verbond om hun die bekend te maken.” Jezus is dikwijls bij de Zijnen. Zij gevoelen Zijn nabijheid, zij horen Zijn woorden, hun harten branden in Hem. Zij gevoelen menigmaal dat Hij het woord vervult: „Ik zal u geen wezen laten; Ik zal tot u komen.” De Vader is de toevlucht van de Zijnen. Zij gevoelen Zijn eeuwige armen, welke hen ondersteunen; zij gevoelen dat Zijn oog hen gadeslaat; zij gevoelen dat Zijn liefde over hen uitgestort is als een lichtstroom van boven uit de hemel. De Heilige Geest is in hen. Zij gevoelen menigmaal Zijn adem; zij gevoelen menigmaal dat zij de Geest in hen hebben, roepende: „Abba, Vader!” O, dit is de hemel op aarde, een allesbevredigende blijdschap. Dikwijls behaagt het God Zich van de ziel terug te trekken, en ik geloof voornamelijk om drie

redenen:

ten 1e, om ons in het stof te vernederen;

ten 2e, om enig niet gedood bederf te openbaren;

ten 3e, om ons naar Hem te doen hongeren. Dit was de toestand van David toen hij de 42e Psalm schreef. „Ik zal zeggen tot God, mijn Steenrots, waarom vergeet Gij mij? Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders, als zij de ganse dag tot mij zeggen: Waar is uw God?” „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God.” ach! veel sterker dan de natuurlijke dorst van het gewonde hert naar de heldervlietende beek, is de geestelijke dorst van de verlaten ziel naar God. Zodanig was het gevoel van Job, toen hij riep: „De pijlen des Almachtigen zijn in mij!” En wederom: „Och, dat ik wist waar ik Hem mocht vinden! Och, of ik ware als in de vorige maanden!” (Job 29 : 4). Hij heeft een bittere herinnering van vroegere blijdschap, een bitter gevoel, dat geen middel zijn ziel weder tot rust kan brengen. Dit was het gevoel van de bruid: „Ik zocht des nachts op mijn leger hem, die mijn ziel liefheeft; ik zocht hem, maar ik vond hem niet.” (Hooglied 3:1). Ach, broeders! indien u ooit iets hiervan gekend hebt, zult u iets verstaan van het verschrikkelijke gevoel van de verlatenheid Gods, van bergen te hebben tussen de ziel en Hem, samengevat in deze woorden: „de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten.”

II. *God kan niet één ziel, die in Christus is, vergeten.* „Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over de zoon haars buiks? Hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten.”

”

1. Zij is als de liefde van een moeder. Er is geen liefde op aarde als de liefde van een moeder. Het is een vrije, ongekochte, belangeloze liefde. Hoeveel smart zij ook geleden heeft wegens haar kind, hoeveel moeite zij voor hetzelfde heeft door te staan, bij dag en bij nacht, terwijl het hangt aan haar borst, toch is het haar kostelijker dan goud. Er is iets in haar hart, dat zich vastklemt aan haar zwak, ziekelijk, ja zelfs aan haar verstandeloos kind. De liefde Gods tot een ziel, die in Christus is, is sterker dan deze liefde. De Psalmist vergelijkt haar bij die van een vader. „Gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt zich de Heere over degenen, die Hem vrezen.” En Maléachi 3 : 17: „Ik zal hen verschonen, gelijk als een man zijn zoon verschoont, die hem dient.” Wederom Jesaja 66 : 13: „Als een, die zijn moeder troost, zo zal Ik u troosten.”

Deze liefde van een moeder tot haar kind is haar aangeboren. Zij kan niet anders dan liefhebben. U kunt ze niet veranderen. U kunt eerder het hart van de moeder verbreken, dan dat u de liefde tot haar kind kunt veranderen. En nochtans zijn er enige arme zielen, zo misvormd door de satan; haar harten zijn zo verdierlijkt, dat zij haar kinderen kunnen vergeten. De Indiaanse moeder kan dansen op het graf van haar kind, en de moordnares kan haar hand tegen het leven van haar zuigeling opheffen: „Ach! hoewel deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten.”

De liefde Gods tot een ziel, die in Christus is, is een natuurlijke liefde. Het is een liefde, in haar aard ingeworteld. De Vader heeft de Zoon lief en met dezelfde liefde bemint Hij de ziel die in Jezus is. Hij kan Hem niet vergeten. Hij bemint Hem, omdat

Hij gans zeer beminnelijk is. Hij bemint Hem, omdat Hij Zijn leven gaf voor Zijn schapen. Alles dat in God verenigd is, noopt Hem om Zijn Zoon lief te hebben: Zijn heiligheid, Zijn gerechtigheid, Zijn waarheid en zo ook alles dat in God verenigd is, noopt Hem de ziel te beminnen, die in Christus is.

Wees niet moedeloos, broeders, die in donkerheid verkeert. Verlaten zielen, Gods liefde kan niet veranderen, tenzij Zijn natuur verandert. Eerst dan als God ophoudt heilig, rechtvaardig en waarachtig te zijn, zal Hij ophouden de ziel lief te hebben, die zich onder de vleugelen van Jezus verbergt.

2. De liefde van de Vader is een volle liefde. De liefde van een moeder is de volste liefde, die wij op aarde hebben. Zij heeft lief met haar hele hart. Maar er is geen liefde volkomen te noemen dan die van God tot Zijn Zoon. God heeft Jezus volkomen lief. Het gehele hart van de Vader is als het ware geheel uitgestort in liefde op de Heere Jezus. Er is niets in Christus, dat geen blijken draagt van de eeuwige liefde Gods. In Hem ziet God Zijn Eigen Beeld volkomen, Zijn eigen wet volbracht, Zijn eigen wil gedaan. De Vader bemint Zijn Zoon volkomen, maar wanneer een ziel tot Christus komt, dan rust diezelfde liefde op die ziel: „opdat de liefde, waarmede Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij.” (Joh. 7 : 26). Het is waar, een schepsel kan niet de liefde van God ontvangen, zoals Jezus, maar het is dezelfde liefde die op ons en op Hem schijnt, een volkomen, bevredigende, grenzeloze liefde. Wanneer de zon haar stralen over de wijde oceaan uitspreidt en tegelijk op een klein bloempje valt, dan is het dezelfde zonneschijn, welke over beide uitgespreid is, hoewel de oceaan, wegens zijn grootte, meer geëigend is haar heerlijke stralen te ontvangen. Zo ook, wanneer de Zoon van God de liefde van Zijn Vader ontvangt en een arme schuldige worm in Hem verbergt, dan is het dezelfde liefde, welke neerdaalt, beide op de Zaligmaker en de zondaar, hoewel Jezus in staat is meer te bevatten.

Hoe kan God vergeten wat Hij volkomen liefheeft? Als God u volkomen liefheeft, heeft Hij u niet vergeten. Hij kan u niet vergeten. De liefde van het schepsel moge te kort schieten, want wat is een schepsel? Een stuk leem, een ademtocht die voorbijgaat en niet wederkeert. Maar aan de liefde van de Schepper kan niets ontbreken, het is de volkomen liefde tot een voorwerp, eeuwig Zijn liefde waard, waarin u deelt.

3. Het is een onveranderlijke liefde. Van al de liefde des schepsels is die van een moeder de onveranderlijkste. Een knaap verlaat het ouderlijke dak. Hij klieft zee en oceaan, hij werkt onder een vreemde hemel, hij komt terug, hij vindt zijn oude moeder veranderd; haar hoofdhaar is grijs, haar waardig voorhoofd is door de jaren met rimpels bezet; nochtans voelt hij, terwijl zij hem aan haar hart drukt, dat haar hart hetzelfde is. Maar ach! veel onveranderlijker is de liefde Gods tot Christus en tot een ziel die in Hem is. „Ik ben de Heere, Ik verander niet.” De Vader, die liefheeft, heeft geen veranderlijkheid. Jezus de Beminde, is dezelfde gisteren, heden en in eeuwigheid. Hoe kan die liefde veranderen? Hij bestond voordat de wereld was; zij zal bestaan als de wereld voorbijgegaan is.

Als u in Christus bent, straalt die liefde op u: „Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde.” „Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch

diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Heere.”

1. De herinnering dezer dingen moge neergeslagen gelovigen vertroosten. Het is mogelijk dat velen van u neergeslagen en uw zielen ontrust zijn. U gelooft dat God bitterlijk met u gehandeld heeft. Hij heeft u uw kinderen ontnomen. Hij is u tegemoet gekomen als een leeuw en als een berin beroofd van haar welpen. Hij heeft uw wonderboom doen verzengen, of Hij heeft u verlaten, zodat u Hem zoekt en Hem niet vindt. Houdt nochtans uw oog op Jezus, de liefde Gods straalt op Hem. Niets kan Jezus van die liefde scheiden, niets kan u scheiden. Toen Sion zeide: „De Heere heeft mij vergeten,” zeide God: „Ik zal u niet vergeten.”

De duisternis en verlatenheid, waarin u verkeert, bewijzen slechts dat u onder de hand van de Vader leeft. Er is geen tijd, wanneer een patiënt het voorwerp is van de grootste aandacht van een wondarts, dan wanneer hij onder zijn mes ligt. Zo ook kunt u er verzekerd van zijn, dat, als u van de hand Gods lijdt, Zijn oog des te meer op u geslagen is. „De eeuwige God zij u een woning, en van onder eeuwige armen.” (Deut. 33 : 27).

2. Het moge een aanmoediging voor arme zondaars zijn om te komen en deze liefde te smaken. Het is liefelijk bemind te zijn. Ik veronderstel dat de meesten van u de liefde van een moeder gesmaakt hebben. U weet wat het is, in haar armen gekoesterd te zijn, door haar vriendelijk oog bewaakt, door haar lach verblijd te worden, maar o! broeders, dit is niets bij de liefde van uw God. Het oog een lieve moeder zal in de dood gesloten zijn, de arm van die lieve moeder zal in het stof vergaan. O, komt en deelt in de liefde van Hem, die niet kan sterven! Er is maar één plaats, op welke de liefde van God gedurig zonder wolken neerdaalt het is op het hoofd van Jezus: „De Vader heeft de Zoon lief.” Hij bemint Hem wegens Zijn eigen natuur; zodat de volmaaktheden Gods moeten veranderen, voordat deze liefde kan veranderen. Hij bemint Hem volkomen. De gehele rijkdom van de liefde, die in de eeuwige schoot van Jehovah is, wordt gedurig in de schoot van Zijn Zoon uitgestort. Hij bemint onveranderlijk; geen wolk kan ooit een scheiding maken, geen voorhangsel, geen afstand.

Maar wat baat dit mij?

Alles, zondaar. Jezus is een toevlucht voor zondaars, bereid om zelfs u te ontvangen. Vlucht tot Hem, zondaar; blijf in Hem en die liefde zal in u blijven. U bent een worm; maar u moogt in de vreugde uws Heeren ingaan. U moogt een deel hebben in de liefde van God tot Jezus, zoals de heilige engelen dit niet kunnen.

O, zondaar, wilt u liever onder de toorn van God blijven? „Die de Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op Hem.” God toornt op de goddelozen elke dag, maar ach! „dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld kwam om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.” O, het is heerlijk vanuit de toorn in de liefde, vanuit de dood in het leven over te gaan. Die arme moordenares sprong in haar cel op, toen de tijding kwam, dat zij de doodstraf niet moest ondergaan. Maar o! tienduizendmaal heerlijker zou het voor u zijn, als het God behaagde u heden te overtuigen, Jezus Christus te omhelzen, die u uit genade in het evangelie aangeboden wordt!